

Mededeling overeenkomstig artikel 15, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 3832/90 van de Raad van 20 december 1990 houdende toepassing van algemene tariefpreferenties voor het jaar 1991 voor textielproducten van oorsprong uit ontwikkelingslanden (verlengd, voor 1992, bij Verordening (EEG) nr. 3587/91)

(92/C 240/06)

Krachtens artikel 15, lid 3, van Verordening (EEG) nr. 3832/90 ⁽¹⁾, verlengd, voor 1992, bij Verordening (EEG) nr. 3587/91 ⁽²⁾, deelt de Commissie mede dat de hierna vermelde communautaire tariefplafonds zijn bereikt:

Volgnummer	Categorie	Oorsprong	Tariefplafond
40.0120	12	Mexico	3 189 000 paar
40.0120	12	Sri Lanka	3 189 000 paar
40.0170	17	India	81 000 stuks
40.0381	38 A	China	4 ton
40.0670	67	Brazilië	85 ton
40.0690	69	Bulgarije	50 000 stuks
40.0780	78	Bulgarije	79 ton
40.1120	112	Filippijnen	33 ton

⁽¹⁾ PB nr. L 370 van 31. 12. 1990, blz. 39.

⁽²⁾ PB nr. L 341 van 12. 12. 1991, blz. 1.

STEUNMAATREGELEN VAN DE STATEN

C 21/92 (NN 26/92)

Italië

(92/C 240/07)

(Artikelen 92 tot en met 94 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap)

Mededeling overeenkomstig artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag aan de overige Lid-Statens en andere belanghebbenden betreffende de steun welke de Italiaanse Republiek in een aantal regio's van de Mezzogiorno heeft verleend

Met onderstaande brief heeft de Commissie de Italiaanse Regering op de hoogte gesteld van haar besluit de procedure in te leiden.

„Bij schrijven van 11 december 1991 heeft het Italiaanse Ministerie van Arbeid en Sociale Voorzorg de Commissie overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag in kennis gesteld van een ontwerp voor een wetgevende maatregel, onder meer betreffende de verlenging, met toewijzing van nieuwe begrotingsmiddelen, voor het tijdvak van 1 december 1991 tot en met 30 november 1992 van de kortingen op de sociale lasten, als bedoeld in wet nr. 64 van 1 maart 1986 betreffende de organieke kaderregeling voor buitengewone steunverlening in de Mezzogiorno. Dit ontwerp is ingeschreven als steunmaatregel N 771/91.

De Commissie heeft Italiaanse autoriteiten bij schrijven van 20 december 1991 om nadere inlichtingen verzocht. Bepaalde gegevens zijn op 13, 17 en 21 januari 1992 te harer kennis gebracht.

Op 20, 21 en 22 januari 1992 hebben de Italiaanse autoriteiten de Commissie in kennis gesteld van het voornemen van de Italiaanse Regering om wet nr. 64 van 1 maart 1986 te verlengen en hiervoor nieuwe begrotingsmiddelen uit te trekken. Bij schrijven van 23 januari 1992, ingeschreven op 28 januari 1992, hebben dezelfde autoriteiten de Commissie overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag in kennis gesteld van een deel van een ontwerp voor een besluitwet, waarin deze verlenging wordt geregeld.

Bij schrijven van 24 januari 1992 heeft de Commissie, toen zij door de pers vernomen had dat verschillende

steunmaatregelen, welke onder meer betrekking hadden op de twee reeds genoemde verlengingen en een latere maatregel waarbij de sociale lasten ten behoeve van de Mezzogiorno op selectieve wijze werden verlaagd, waren aangenomen, de Italiaanse autoriteiten overeenkomstig het Boussac-arrest gevraagd of zij deze gegevens konden bevestigen. Tevens heeft de Commissie de Italiaanse autoriteiten verzocht om, indien zulks inderdaad het geval was, haar alle gegevens te verschaffen om deze maatregelen overeenkomstig artikel 92 van het EEG-Verdrag op hun verenigbaarheid te kunnen toetsen. Hierbij wees de Commissie hen op de uit artikel 93, lid 3, van het Verdrag voortvloeiende verplichtingen, alsmede op de beginselen van het Boussac-arrest, met name de bevoegdheden van de Commissie om de verenigbaarheid van steunmaatregelen uitsluitend te toetsen aan de hand van de gegevens waarover zij beschikt, en om de opschorting van onrechtmatige uitbetaling van de steun en de terugvordering van onrechtmatig toegekende steun te verlangen. Bij schrijven van 29 januari 1992 verzocht de Commissie om nadere informatie.

De Italiaanse autoriteiten hebben de Commissie de tekst van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 doen toekomen, welke onder andere betrekking heeft op:

- de verlenging van de korting op de sociale lasten als genoemd in de wet op de Mezzogiorno (artikel 1);
- een zogenaamde fiscalisatiemaatregel van sociale lasten welke een verdere — selectieve — korting op de sociale lasten ten behoeve van bedrijven in de Mezzogiorno inhoudt (artikel 2);
- verlenging, met toewijziging van nieuwe begrotingsmiddelen, van alle in de wet op de Mezzogiorno genoemde steunmaatregelen (artikel 6).

In artikel 9 van deze besluitwet zijn andere steunmaatregelen vastgesteld ten behoeve van zones in Belice en West-Sicilië die getroffen waren door aardbevingen. Deze zijn afzonderlijk ingeschreven als steunmaatregel NN 24/92; de Commissie heeft hiervoor op 20 mei 1992 een afzonderlijke beschikking gegeven.

Bij schrijven nr. IV/E/3(92) D/06865 van 9 maart 1992 heeft de Commissie de Italiaanse autoriteiten medegedeeld dat de maatregelen van de artikelen 1, 2 en 6 van de besluitwet — met inbegrip van die welke reeds waren ingeschreven als steunmaatregel N 771/91 en die reeds vóór de beschikking van de Commissie inzake de verenigbaarheid van het ontwerp waren ingevoerd — waren ingeschreven onder nummer NN 26/92 en als niet-aangemelde steunmaatregelen zouden worden behandeld.

De Italiaanse autoriteiten verstrekten andere gegevens bij schrijven van 24 januari 1992, bij telex van 31 januari 1992, bij schrijven van 6 februari 1992 en bij schrijven van 24 februari 1992, dat op 26 maart 1992 is ingekomen.

De Commissie deelt de Italiaanse Regering ter zake van de onder nummer NN 24/92 ingeschreven maatregelen het volgende mede:

1. Bij wet nr. 64 van 1 maart 1986 betreffende de organieke kaderregeling voor buitengewone steun aan de Mezzogiorno wordt de steun gespreid over een periode welke op 31 december 1993 afloopt. Het totale hiermede gemoeide begrotingsbedrag, dat in artikel 1 van de wet is vastgesteld, bedraagt 120 000 miljard lire (78 280 miljoen ecu). Volgens artikel 18 van deze wet werd dit begrotingsbedrag verdeeld in bedragen van 30 000 miljard lire (19 370 miljoen ecu) voor korting op de sociale lasten en 90 000 miljard lire (58 708 miljoen ecu) voor de andere maatregelen.

Voorts worden in artikel 14 van de wet omvangrijke belastingverlagingen vastgesteld waarvan de kosten voor de begroting niet nader worden aangegeven en welke zullen worden verleend naast de maatregelen welke worden gefinancierd uit de begrotingspost van 120 000 miljard lire.

Binnen deze grenzen heeft de Commissie bij beschikking van 2 maart 1988 de wet op de Mezzogiorno onder bepaalde voorwaarden verenigbaar met de gemeenschappelijke markt verklaard. Overeenkomstig artikel 10 van de beschikking van 2 maart 1988 dienen de Italiaanse autoriteiten jaarlijks aan de Commissie onder meer mededeling te doen van het totale met de fiscale steun gemoeide bedrag, gespecificeerd naar aantal ondernemingen, naar regio en per sector van de economie. De Italiaanse autoriteiten hebben deze gegevens, ondanks herhaaldelijk verzoek van de Commissie, nooit verstrekt. De Commissie had de Italiaanse autoriteiten bij schrijven van 7 juni 1991 uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de beschikbaarheid van deze gegevens nodig was in verband met de beoordeling van eventuele verzoeken om verlenging en het hiervoor beschikbaar stellen van nieuwe begrotingsmiddelen. In haar brief van 11 oktober 1991 wees de Commissie de Italiaanse autoriteiten er tevens op dat deze controle en de beschikbaarheid van de in artikel 10 van de beschikking bedoelde gegevens in ieder geval vereist waren bij eventuele verlenging van wet nr. 64 van 1 maart 1986.

2. Daar het totale begrotingsbedrag van 120 000 miljard lire geheel is besteed, zijn de maatregelen welke vallen onder wet nr. 64 van 1 maart 1986, bij artikel 6 van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 verlengd en zijn hiervoor nieuwe begrotingsmiddelen ten bedrage van 24 000 miljard lire (15 584 miljoen ecu) beschikbaar gesteld. De daadwerkelijke uitgaven worden als volgt verdeeld:

- 1992: 3 125 miljard lire (2 029 miljoen ecu);
- 1993: 5 550 miljard lire (3 603 miljoen ecu);
- 1994: 6 275 miljard lire (4 074 miljoen ecu);

— de rest over een nader vast te stellen periode, met een minimum van 1 000 miljard lire (649 miljoen ecu) in 1995.

3. In wet nr. 64 van 1 maart 1986 wordt onder meer de mogelijkheid voorzien dat de Italiaanse autoriteiten op de sociale lasten voor in de Mezzogiorno gelegen bedrijven kortingen toepassen. Deze korting bestaat onder meer in een volledige vrijstelling voor alle bedrijven buiten de landbouw van de sociale lasten voor de eerste tien jaar na indienstneming en een vermindering met 8,50 procentpunten van de lasten voor de daarna volgende periode. Zoals reeds gezegd, bedraagt de hiervoor op de begroting uitgetrokken som overeenkomstig artikel 18 30 000 miljard lire ten laste van het totale begrotingsbedrag van 120 000 miljard lire.

De Italiaanse autoriteiten hebben gebruik gemaakt van de hun geboden mogelijkheid om de sociale lasten te verminderen. Zo hebben zij in de loop der jaren verschillende besluiten genomen op grond waarvan de bedrijven in de Mezzogiorno ononderbroken de maximaal toegestane premiekorting konden verkrijgen voor vóór 30 november 1991 aangestelde werknemers. Aangezien de onderpost van 30 000 miljard lire in de loop van 1989 was opgebruikt, is de maatregel bij verschillende niet-aangemelde besluiten verlengd, waarvoor een begrotingsbedrag van in totaal 8 188 miljard lire (5 341 miljoen ecu) beschikbaar werd gesteld. De Commissie heeft deze verlenging bij beschikking van 2 oktober 1991 verenigbaar verklaard met de gemeenschappelijke markt.

4. Op grond van artikel 1 van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 wordt korting op de sociale lasten verleend voor werknemers die in de Mezzogiorno in dienst zijn genomen tussen 1 december 1991 en 30 november 1992. Tevens werd de volledige vrijstelling tot één jaar beperkt, de vermindering met 8,50 procentpunten verlaagd tot 7,50 procentpunten en het met deze verlenging gemoeide begrotingsbedrag gesteld op in totaal 6 766 miljard lire (4 393 miljoen ecu).
5. Sinds het einde van de jaren zeventig hebben de Italiaanse autoriteiten aan bepaalde ondernemingen andere kortingen op de sociale lasten verleend in samenhang met een zogenoemd fiscalisatiebeleid voor sommige van deze lasten. Op grond van een eerste besluitwet (nr. 15) van 7 februari 1977, welke is omgezet in wet nr. 102 van 7 april 1977, zijn deze maatregelen geregeld bij een tiental besluiten.

Het fiscalisatiebeleid is erop gericht om het sociale beleid (met name de ziektekostenverzekering) ten laste van de Schatkist te brengen. Deze voorzieningen zijn weliswaar uitgebreid tot de gehele bevol-

king, maar werden traditioneel bekostigd uit de sociale lasten van de bedrijven. Men is van oordeel dat deze zogenaamde oneigenlijke lasten 17 % van de beloning van de werknemers uitmaakten bij een totaal aan sociale lasten van 45 %. Om historisch gegroeide redenen zijn de oneigenlijke lasten omvangrijker in de industrie dan in de andere sectoren. Aangezien de nationale begroting een fiscalisatie van deze omvang niet in een keer kon dragen, is deze etappegewijs ingevoerd. In de loop der jaren heeft dit geresulteerd in een variabele korting op de sociale lasten, aanvankelijk per sector en na wet nr. 687 van 28 oktober 1980 per regio. Met name genomen de bedrijven van de Mezzogiorno na 1 juli 1980 op grond van wet nr. 687 van 28 oktober 1980 ten opzichte van de bedrijven in andere regio's een selectieve korting van 2,54 procentpunten. Door de ontwikkeling van de wetgeving steeg dit voordeel tot 6,20 procentpunten na besluitwet nr. 210 van 4 juni 1990. Sinds 1990 zijn de sectoriële verschillen verdwenen.

Op grond van artikel 2 van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 wordt — tot 31 december 1993 — het gedeelte van de zogenaamde oneigenlijke sociale lasten dat door de fiscus wordt gedragen, verhoogd: deze verhoging bedraagt 1,44 procentpunten voor de Mezzogiorno (lid 1) en 1,40 procentpunten voor de andere regio's (lid 2). Het voordeel van de Mezzogiorno boven de andere Italiaanse regio's wordt, alleen al door deze fiscalisatie, 6,24 procentpunten.

In lid 4 van hetzelfde artikel 2 wordt tenslotte een nieuwe vrijstelling ingevoerd van 0,40 procentpunten van de sociale lasten voor bepaalde bedrijven in de bouwsector. Voor deze bevoordeling van één bepaalde sector worden geen argumenten aangevoerd.

De voor deze nieuwe fiscalisatiemaatregelen uitgetrokken begrotingsmiddelen bedragen 4 200 miljard lire (2 727 miljoen ecu).

6. De Commissie heeft kennis genomen van de eerste van de fiscalisatiebesluiten met inbegrip van besluitwet nr. 633 van 30 december 1979 en heeft deze, bij beschikking van 15 september 1980 (PB nr. L 264 van 8. 10. 1980), getoetst aan artikel 92 van het EEG-Verdrag.

Aangezien het systeem — rechtstreeks of indirect — was gebaseerd op sectoriële verschillen van de fiscalisatie, was de Commissie tot het oordeel gekomen dat sommige van deze verschillen, gezien hun tijdelijke karakter en hun marginale selectiviteit, geen vormen van steunverlening waren, terwijl andere bij dezelfde beschikking onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt werden verklaard.

Sindsdien is geen enkel besluit ter zake overeenkomstig artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag ter kennis van de Commissie gebracht.

7. De verlenging van de steunmaatregelen die de Commissie reeds verenigbaar had verklaard met de gemeenschappelijke markt alsmede het verlenen van selectieve kortingen op de sociale lasten aan bedrijven in bepaalde regio's zijn maatregelen waarvoor de verplichtingen van artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag gelden, met name de verplichting van kennisgeving, en op grond waarvan geen uitvoering van een maatregel mag worden gegeven voordat de Commissie zich ten aanzien van de verenigbaarheid heeft uitgesproken.

De Commissie constateert dat alle betrokken maatregelen slechts onvolledig te harer kennis zijn gebracht en ten uitvoer zijn gelegd voordat zij ter zake een eindbeschikking had gegeven, binnen de termijn die voor deze eindbeschikking is gesteld. De maatregelen zijn daarom onrechtmatig.

8. Deze maatregelen hebben tot gevolg dat de kosten die normaal voor rekening van het bedrijfsleven zelf komen, voor bedrijven in bepaalde regio's zijn verlaagd. Hierdoor vervalsen zij de mededinging en kunnen, omdat zij van toepassing zijn op alle in deze regio's gelegen bedrijven, invloed uitoefenen op het handelsverkeer. Bijgevolg zijn dit verboden steunmaatregelen in de zin van artikel 92, lid 1, van het EEG-Verdrag.

Er zij echter op gewezen dat de maatregelen van algemene aard, welke erop gericht zijn de sociale lasten voor het gehele bedrijfsleven van een Lid-Staat te verminderen, geen vorm van steunverlening zijn. Wel worden onder steunmaatregelen in de zin van artikel 92, lid 1, van het EEG-Verdrag verstaan de selectieve kortingen waardoor bepaalde bedrijven ten opzichte van andere worden bevoordeeld, ongeacht of deze selectiviteit individueel, sectorieel of regionaal van aard is.

De Commissie is bij de huidige stand van de informatie niet in staat om vast te stellen welke thans onderzochte steunmaatregelen in aanmerking kunnen komen voor toepassing van een van de in artikel 92 genoemde uitzonderingen.

9. Ten aanzien van de totale beschikbaarstelling van nieuwe begrotingsmiddelen, voor een bedrag van 24 000 miljard lire, voor de verlenging van de wet op de Mezzogiorno, merkt de Commissie op dat de beoordeling van de verenigbaarheid van de totale verlenging van een organische maatregel van deze omvang onmogelijk is indien het concurrentiebeperkende effect en het voordeel voor de ontwikkeling van elk van de onderdelen van de maatregel zeven jaar na invoering niet bekend zijn. Aangezien jaarlijkse verslagen over de fiscale steunmaatregel als bedoeld in artikel 10 van de beschikking van 2 maart 1988 niet beschikbaar zijn, kan de Commissie zich ten aanzien van de verenigbaarheid niet uitspreken. Doordat deze verslagen niet beschikbaar zijn, kan zij

zich namelijk geen voorstelling maken van de gemiddelde intensiteit van de steunmaatregelen die toegepast kunnen worden op bedrijven in de gehele Mezzogiorno of in een van de regio's — waarvan de verschillen in ontwikkeling in de beschikking van 2 maart 1988 zijn verdisconteerd — of in een van de sectoren.

Bij een dergelijke ondoorzichtige situatie is de Commissie, die door jaarlijkse rapportering in staat gesteld zou moeten zijn om zo nodig op te treden, eventueel zelfs op grond van artikel 93, lid 1, van het Verdrag tijdens de periode gedurende welke het aanvankelijke begrotingsbedrag werd besteed, niet in staat om de verenigbaarheid van de verhoging van dit bedrag met de gemeenschappelijke markt te beoordelen. Deze verhoging moet derhalve bij de huidige stand van de informatie waarover de Commissie beschikt, worden aangemerkt als een steunmaatregel welke naar aard en omstandigheden overeenstemt met de in artikel 92, lid 1, van het EEG-Verdrag genoemde kenmerken en die derhalve valt onder het verbod tot steunverlening, terwijl de Commissie bovendien niet beschikt over de feitelijke gegevens die benodigd zijn om te beoordelen of de maatregelen in aanmerking komen voor toepassing van een van de andere in artikel 92 genoemde uitzonderingen. De Commissie moet de verlenging van de regeling dus aanmerken als zijnde onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

10. Voorts zij opgemerkt dat de Commissie bij beschikkingen van 30 april 1987 en van 2 maart 1988, op grond van de in de toentertijd bij de aanmelding medegedeelde elementen, de bij organische wet nr. 64 van 1 maart 1986 ingestelde steunverlening voor een periode van negen jaar, welke op 31 december 1993 afloopt, binnen de in deze beschikkingen gestelde grenzen verenigbaar heeft verklaard met de gemeenschappelijke markt. Geen enkele vorm van na deze datum verleende steun kan dus worden aangemerkt als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt, zolang de gegevens welke benodigd zijn om te beoordelen of de maatregelen na deze datum in aanmerking komen voor toepassing van één van de uitzonderingen, niet aan de Commissie zijn verstrekt. Noch besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 noch de door de Italiaanse autoriteiten verstrekte gegevens bevatten elementen op grond waarvan kan worden beoordeeld of de verlenging van de verschillende maatregelen voor de jaren 1994 en volgende verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt.

Ook in dit opzicht moet de hier getoetste algehele verlenging bij de huidige stand van de informatie worden beschouwd als zijnde onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

11. Tenslotte zij erop gewezen dat een andere ondoorzichtige factor voor deze totale verlenging gelegen is in de samenhang tussen artikel 6 en artikel 1 van de

onderzochte besluitwet. Waar in artikel 6 een begrotingsbedrag van 24 000 miljard lire voor alle onder de wet op de Mezzogiorno vallende maatregelen is vastgesteld — en onder deze maatregelen ook kortingen op sociale lasten vallen —, spreekt artikel 1 van een specifieke toewijzing van nieuwe begrotingsmiddelen voor dezelfde kortingen ten bedrage van 6 766 miljard lire, zonder dat nader is aangegeven hoe deze beide bepalingen met elkaar verband houden. Naar het voorkomt is het de bedoeling dat de twee bedragen van 24 000 en 6 766 miljard lire bij elkaar moeten worden opgeteld, waardoor de nieuw beschikbaar gestelde begrotingsmiddelen in totaal 30 766 miljard lire zouden bedragen. Indien men tevens rekening houdt met de bij de beschikking van 2 oktober 1991 reeds getoetste verlenging, zou het aanvankelijke begrotingsbedrag van in totaal 120 000 miljard lire ten slotte worden verhoogd met 38 954 miljard lire (25 294 miljoen ecu).

12. De maatregelen welke vallen onder de artikelen 1 en 2 van de besluitwet, betreffende de korting op de sociale lasten, moeten naar het oordeel van de Commissie bij de toepassing van artikel 92 van het EEG-Verdrag worden beschouwd als een geïntegreerd instrument van overheidssteun voor personeelskosten. De politieke achtergrond van een bepaalde, in beide artikelen vastgestelde korting is van weinig belang, gezien hun gelijke strekking en het feit dat annulering van beide plaatsvindt voor kosten van het bedrijfsleven die betrekking hebben op dezelfde produktiefactor. In algemene zin zijn deze maatregelen een vorm van exploitatiesteun.
13. Zoals blijkt uit de verschillende mededelingen van de Commissie, vooral uit die welke betrekking heeft op de methode voor de toepassing van artikel 92, lid 3, onder a) en c), op regionale steunmaatregelen (PB nr. C 212 van 12. 8. 1988), kan exploitatiesteun, waarvan de selectieve korting op sociale lasten een vorm is, door het bijzonder concurrentieverstorende effect niet worden beschouwd als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt, behoudens zeer zeldzame uitzonderingen en dan nog uitsluitend in de regio's met de grootste economische achterstand. Daarom hangt het feit of zij verenigbaar zijn met de gemeenschappelijke markt geheel af van een aantal zeer stricte voorwaarden, waaronder die van een beperking in de tijd.

In haar beschikkingen over de verenigbaarheid van de wet op de Mezzogiorno heeft de Commissie de korting op de sociale lasten in de zin van wet nr. 64 van 1 maart 1986 als verenigbaar beschouwd, gezien de duidelijk omschreven omstandigheden waarvan eventuele verlenging afhankelijk wordt gesteld. Hierdoor werd de bevoegdheid van de Italiaanse autoriteiten beperkt; zij konden namelijk aan in de Mezzogiorno gelegen bedrijven een volledige korting voor tien jaar verlenen voor elke nieuw aangestelde werknemer en een korting van 8,50 procentpunten voor

de gehele duur van de organische maatregel — namelijk tot 31 december 1993 — voor andere werknemers.

Nu blijkt echter dat de Italiaanse autoriteiten, met name na invoering van besluitwet nr. 129 van 4 juni 1990, aan dezelfde bedrijven op grond van de fiscalisatiewetten aanzienlijk hogere kortingen op de sociale lasten hebben verleend. De bedrijven uit de Mezzogiorno hebben dus door deze kortingen op de sociale lasten een voordeel ten opzichte van hun Italiaanse concurrenten genoten dat bestond uit een totale vrijstelling van tien jaar voor nieuw in dienst genomen werknemers en een korting, die — afhankelijk van de periode waarin deze werd verleend — varieerde van 11,04 tot 14,70 procentpunten voor de andere werknemers. Op grond van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 bestaat het voordeel in een totale vrijstelling van één jaar voor nieuw aangestelde werknemers en een korting van 13,74 procentpunten voor de andere werknemers.

14. Dit kortingspercentage, dat aanzienlijk hoger is dan dat wat door de Commissie in de Mezzogiorno als verenigbaar werd beschouwd in het kader van het maatregelenpakket van wet nr. 64 van 1 maart 1986, mist elke grond. De door de Italiaanse autoriteiten aangevoerde argumenten voor een uitzondering op het steunverbod van artikel 92, lid 3, onder a), van het Verdrag hebben de Commissie er bij de toetsing van wet nr. 64 van overtuigd dat de maximale ten aanzien van de gemeenschappelijke markt tolerabele concurrentievervalsing die was welke was vastgesteld bij de invoering van deze wet. De ernstige overschrijding van deze drempel heeft een verstoring van het door de beschikkingen van 1987 en 1988 tot stand gebrachte evenwicht tussen de eisen van de regionale ontwikkeling die de Italiaanse autoriteiten hadden medegedeeld en de eisen van de concurrentieverhoudingen tussen de bedrijven, teweeggebracht. Dit verstoorde evenwicht heeft de door de Commissie goedgekeurde gevolgen van de korting op de sociale lasten op significante manier vervalst ten gunste van de in de Mezzogiorno gevestigde bedrijven.

Doordat elke relevante motivering in het kader van artikel 92 ontbreekt, kan de Commissie, gezien de voordelen voor de desbetreffende bedrijven op het gebied van personeelskosten, bij de huidige stand van de gegevens waarover zij beschikt, de verlenging van de bij wet nr. 64 ingevoerde kortingen, nader geregeld bij artikel 1 van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992, en het voordeel van de fiscalisatie van de sociale lasten voor in de Mezzogiorno gelegen bedrijven, zoals deze blijkt uit de fiscalisatiewet na de goedkeuring van artikel 2 van genoemde besluitwet, niet aanmerken als verenigbaar met de gemeenschappelijke markt.

15. Ook wordt de sectoriële korting van lid 4 van hetzelfde artikel 2 niet aannemelijk gemaakt. Ook dit

voordeel, dat concurrentiebeperkend is en het handelsverkeer kan beïnvloeden, moet dus bij de huidige stand van de informatie als onverenigbaar met de gemeenschappelijke markt worden beschouwd.

16. In het licht van bovenstaande opmerkingen deelt de Commissie de Italiaanse Regering mede dat zij ten aanzien van de artikelen 1, 2 en 6 van besluitwet nr. 14 van 21 januari 1992 de procedure van artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag heeft ingeleid.

Daarom verzoekt de Commissie de Italiaanse Regering haar binnen een maand na kennisgeving van dit schrijven haar opmerkingen alsmede alle op genoemde steunmaatregelen betrekking hebbende gegevens te doen toekomen.

Er zij op gewezen dat de Commissie bij uitblijven van een antwoord van de Italiaanse Regering of indien dit antwoord onvoldoende is, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 14 februari 1990 in zaak C-301/87 (Boussac), overeenkomstig artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag gemachtigd is een eindbeslissing te nemen, waarbij zij de verenigbaarheid van de betrokken steunmaatregelen, uitsluitend aan de hand van de gegevens waarover zij beschikt, ten gronde kan beoordelen en zij eventueel kan verlangen dat de steun door terugvordering ongedaan wordt gemaakt.

17. De Commissie vestigt in dit verband de aandacht op de verplichting die voortvloeit uit de opschortende werking van artikel 93, lid 3, van het EEG-Verdrag. Voorts wijst zij op haar mededeling in *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* nr. C 318 van 24

november 1983, bladzijde 3, waarin er aan wordt herinnerd dat elke onrechtmatig toegekende steun, d. w. z. steun die niet vooraf is aangemeld of is toegekend zonder dat de eindbeslissing van de Commissie in het kader van de procedure van artikel 93, lid 2, van het EEG-Verdrag is afgewacht, kan worden teruggevorderd van de ondernemingen die deze ten onrechte zouden hebben ontvangen.

De Commissie verzoekt de Italiaanse autoriteiten in dit verband de steunontvangende bedrijven onverwijld in kennis te stellen van het inleiden van deze procedure en van de gevolgen die kunnen voortvloeien uit de verplichting tot eventuele terugbetaling van ten onrechte ontvangen steun.

De Commissie deelt de Italiaanse Regering mede dat zij de overige Lid-Staten en andere belanghebbenden door een bekendmaking in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* zal aanmanen haar hun opmerkingen kenbaar te maken.”.

De Commissie maant de overige Lid-Staten en andere belanghebbenden aan haar hun opmerkingen over de betrokken maatregelen kenbaar te maken door deze binnen een maand na dagtekening van deze mededeling te zenden naar het volgende adres:

Commissie van de Europese Gemeenschappen,
Wetstraat 200,
B-1049 Brussel.

Deze opmerkingen zullen aan de Italiaanse Regering worden medegegeeld.